

Capitolul 4

Dezbrăcat de omul vechi – îmbrăcat cu omul nou Drepturi și obligații

Cu capitolul 4 începe partea a doua a acestei scrisori. Capitolele 4-6 le putem numi partea practică a scrisorii, în timp ce primele trei capitole alcătuiesc partea de învățătură, care se ocupă cu hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu și cu căile Sale cu privire la Adunare și poziția ei minunată, în care ea a fost adusă prin legătura ei cu Capul glorificat, Domnul nostru Isus Hristos.

De la început a fost intenția lui Dumnezeu, Tatăl, să aducă la Sine ca fii pe păcătoșii sărmani, care cred în singurul Său Fiul. Din astfel de oameni se compune Adunarea, care este »trupul lui Hristos«. Hristos Și-a răscumpărat Adunarea cu sângele Său prețios, dându-Se pe Sine la moarte pentru ea. Ca urmare a lucrării de mântuire înfăptuite a coborât Duhul Sfânt din cer pe pământul acesta, ca să conducă suflete la singurul Mântuitor, și să unească pe fiecare credincios adevărat din perioada actuală de timp cu Hristos, Capul, și în felul acesta să împlinească hotărârea veșnică a lui Dumnezeu.

În ultimele trei capitole, care – așa cum am remarcat – constituie partea practică a acestei scrisori, apostolul vorbește clar de responsabilitatea creștină; căci învățătura ei trebuie să conducă și la practică și, ca urmare a ei, la o viață credincioasă. Mai întâi trebuie înțeleasă chemarea înaltă; apoi urmează umblarea în concordanță cu chemarea. Poziția vine înaintea responsabilității, privilegiile înaintea obligațiilor. Credinciosul conștient de chemarea lui înaltă va fi și capabil să înțeleagă obligația sa pentru o viață sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Dacă există un creștinism doctrinar, tot așa există și un creștinism practic.

Dacă Dumnezeu ne arată că noi am fost așezați cu Hristos în locurile cerești, atunci la credincioși trebuie să se vadă, că ei trăiesc într-o stare spirituală superioară nivelului lumii, în concordanță cu poziția lor cerească.

Duhul Sfânt ne arată în această ultimă parte a scrisorii două realități importante:

1. Umblarea creștină (capitolul 4,1 până la capitolul 6,9)
2. Lupta creștină (capitolul 6,10-20).

Umblarea în chip vrednic de chemare

Versetul 1: *»Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați,«*

Din felul de exprimare al apostolului »vă îndemn deci eu«, rezultă clar, că între învățătura doctrinară din capitolele anterioare și învățătura practică din ultimele trei capitole există o legătură vitală. Acolo unde sunt credincioși adevărați, trebuie să fie și fapte bune.

Aceasta este deja a doua oară când apostolul se prezintă ca »întemnițat în Domnul« (compară cu capitolul 3,1). Era regimul roman, care l-a arestat, l-a pus în lanțuri și în cele din urmă l-a condamnat la moarte. Tot așa a făcut el și cu Domnul și Stăpânul lui, care l-a predat să fie răstignit. Însă apostolul considera o onoare să fie un »întemnițat al lui Isus Hristos«, un »ambasador în lanțuri« (capitolul 6,20).

Cu câtă gingășie vorbește apostolul fiilor săi în credință din Efes. El vorbește cu ei nu sub forma de poruncă, ci spune cu gingășie și prietenos: *»Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați«*. Ce chemare minunată! Este »chemarea lui Dumnezeu spre în sus în Hristos Isus« (Filipeni 3,14); o chemare

»sfântă« și »chemare cerească« (2 Timotei 1,9 și Evrei 3,1), de care avem parte. Dumnezeu ne-a chemat în har »în părtășia Fiului Său Isus Hristos« (1 Corinteni 1,9). El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, El ne-a dat viața veșnică și ne-a legat cu Fiul Său preaiubit ca și Cap al trupului.

Noi suntem zidiți împreună pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duhul, un templu sfânt în Domnul. Noi trebuie să corespundem acestor privilegii binecuvântate și acestei chemări înalte, cu care am fost chemați, ca să umblăm în chip vrednic!

Îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste

Versetul 2: *»... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste,«*

Apostolul intenționează să le scrie despre importanța deosebit de mare a păstrării unității Duhului; și astfel el pregătește drumul pentru aceasta, îndemnându-i să umble cu toată smerenia și blândețea și îndelunga-răbdare.

Să fim vigilenți, ca această smerenie să fie cu adevărat atitudinea inimii noastre în fiecare aspect al vieții noastre, și să nu arătăm numai o smerenie exterioară! Trebuie să fie comportarea inimii noastre! Cel mai mare Învățător ne îndeamnă să învățăm de la El, căci El este »smerit cu inima«.

Există o mare diferență între smerenia lui Hristos, Domnul nostru, și smerenia noastră. El, care este asemenea lui Dumnezeu, Tatăl Său, și era în chipul lui Dumnezeu, S-a dezbrăcat de Sine, și chiar și ca Om S-a coborât și mai mult și a fost ascultător până la moarte, »da, moarte de cruce«. El, Cel Atotputernic, Cel nemărginit, S-a umilit și a venit aici jos pe acest pământ blestemat și păcătos, și nu numai atât; El S-a coborât și în părțile mai de jos ale pământului (versetul 9). Smerenia noastră dimpotrivă nu poate deloc să coboare atât de mult. Noi suntem numai țărână; și cunoașterea acestui fapt ar trebui să ne păzească de orice mândrie și orice sete de glorie. Fie ca Domnul să ne păstreze într-o stare de smerenie, căci »Dumnezeu Se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți« (Iacov 4,6). Apostolul s-a preocupat detaliat cu poziția noastră minunată și a arătat că Dumnezeu în harul Său, în dragostea și îndurarea Sa »ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus«. Acum însă ne îndeamnă, să umblăm cu toată smerenia. Noi ar trebui să nu ne lăudăm sau să ne înălțăm din cauza poziției noastre minunate, ci dimpotrivă ar trebui să revelăm frumusețea acestei poziții minunate printr-o umblare în smerenie asemenea lui Hristos. Acesta este deci primul pas pe calea unității.

»... și blândețea«. Ce însușire minunată este aceasta! Ce plăcut, când suntem împodobiți cu ea! Este una din virtuțile minunate ale lui Hristos, la care se referă apostolul în a doua lui scrisoare către Corinteni (capitolul 10,1): »Vă îndemn ... prin blândețea și bunătatea lui Hristos«. Domnul Însuși ne invită: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11,28-29).

Blândețe înseamnă că noi suportăm liniștiți și fără supărare jignirile cele mai josnice. Aceasta a făcut Domnul Isus, atunci când a fost aici pe pământ, »fiind insultat nu răspundea cu insultă«. Noi ar trebui să-L imităm în smerenia și blândețea Sa, da, în toate virtuțile Sale. »Cine zice că rămâne în El, este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El« (1 Ioan 2,6).

»... cu îndelungă-răbdare«. Apostolul îndeamnă și în Coloseni 3,12 la îndelungă-răbdare; el a arătat-o în propria lui viață (compară 2 Corinteni 6,6 și 2 Timotei 3,10).

Îndelungă-răbdare înseamnă că noi nu ne supărăm repede, chiar și atunci când suntem provocați fără motiv și pe nedrept și suntem jigniți. Ce virtute minunată este îndelunga-răbdare! Ea înmulțește pacea și bucuria sufletului. Să ne rugăm stăruitor, ca Domnul să ne dea o inimă mai largă! Deci acesta este un alt pas binecuvântat spre drumul unității.

»... îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste« (compară și Coloseni 3,13). Noi ar trebui realmente să veghem, ca să nu păcătuim împotriva altora și să nu-i jignim. Deoarece noi păcătuim așa de ușor față de frații noștri, trebuie cu atât mai mult să suportăm păcatele lor față de noi. Dacă dragostea este mai mult activă în inima noastră, prin harul lui Dumnezeu vom fi capabili să suportăm păcatele, greșelile și vina altora față de noi.

Apostolul Petru îi îndeamnă pe credincioși să fie cumpătați și treji pentru rugăciune. Dar el mai adaugă: »dar având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate« (1 Petru 4,8). Toate aceste îndemnuri, pe care ni le dă Duhul Sfânt, sunt absolut necesare pentru a păstra unitatea Duhului în legătura păcii.

Păstrarea unității

Versetul 3: »... străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.«

Trebuie să fie foarte clar, că apostolul nu ne îndeamnă să păstrăm unitatea trupului, căci aceasta este o lucrare dumnezeiască. Dumnezeu a început această lucrare în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt S-a coborât din cer, ca să lege pe toți credincioșii adevărați cu Domnul Isus, Capul, într-un singur trup. »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup« (1 Corinteni 12,13).

Cu toate sciziunile și despărțirile, care din nefericire au rupt creștinătatea, toți creștinii adevărați, în orice denominațiune și grupare creștină s-ar afla, constituie singurul trup al lui Hristos.

Apostolul ne îndeamnă aici ca să ne străduim, să facem tot posibilul, să păstrăm »unitatea Duhului«. Fiecare credincios dintr-o grupare, dintr-un cerc creștin oarecare, este fratele meu și asemenea mie un mădular al trupului lui Hristos. Sunt dator să-l iubesc și pe această bază să am relații cu el.

Un alt punct important este, că apostolul nu ne cere să facem sau să clădim această unitate, ci s-o păstrăm; căci această unitate a fost deja făcută prin Duhul Sfânt. Dacă fiecare credincios ar permite, ca Duhul Sfânt să poată lucra nestingherit în inima sa, această unitate ar deveni vizibilă în dragoste neprefăcută, cu inimă caldă, față de toți credincioșii adevărați, fără nici o excepție. Frumusețea și gloria acestei unități s-ar vedea în toate acțiunile noastre cu toți copiii lui Dumnezeu.

Legătura păcii

»În legătura păcii«. Aici nu este vorba de pacea, pe care Dumnezeu o dă în inimile noastre și care păzește inimile și gândurile noastre în Hristos Isus, ci de pacea care leagă inimile noastre cu toți copiii iubii ai lui Dumnezeu.

Este posibil să existe credincioși, care posedă puțină înțelegere cu privire la adevărurile divine, și noi facem bine dacă cu toată smerenia și blândețea îi ajutăm să înțeleagă principiile sănătoase, divine. Însă ceea ce este important aici, la care apostolul ne îndeamnă, este, ca noi să ne străduim cu adevărat să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii.

Pe de altă parte este important să observăm, că »păstrarea unității Duhului în legătura păcii« nu înseamnă, să primești un om în părtașia credincioșilor, dacă viața lui practică sau punctul lui de vedere doctrinar nu este sănătos. Este deosebit de periculos să faci așa ceva sub pretextul dragostei sau cu gândul că făcând așa vom păstra unitatea Duhului în legătura păcii. Căci arătarea dragostei cu prețul adevărului sau al gloriei lui Dumnezeu nu este adevărata dragoste creștină. Vom fi noi sinceri față de Domnul nostru Isus Hristos și față de drepturile Lui și loiali în dragostea noastră față de El, dacă permitem unui om, care nu are o umblare creștină bună, în sfințenie practică, să fie prezent și să aibă parte de părtașia credincioșilor? Sau dacă admitem o

persoană, care ce-i drept afirmă că este un creștin adevărat, dar care prin învățături rele duce în rătăcire și dezonorează Numele lui Hristos, al Domnului și Stăpânului nostru?

O, sfinți ai lui Dumnezeu, treziți-vă! Păziți cu grijă porțile! Căci noi trăim în ultimele zile, în zilele de încercare și decădere, în care »taina fărădelegii« este deja la lucru, ca să pregătească timpul necazului cel mare și drumul primirii lui anticrist.

Teologia actuală neagă inspirația Sfintei Scripturi în anumite părți ale ei sau în totalitatea ei. Ea neagă dumnezeirea Persoanei lui Isus Hristos, a Domnului nostru; neagă că moartea Sa pe cruce a fost o moarte de ispășire. Ea ține cu tărie la învățăturile păcătoase. Și toate aceste învățături rele au pătruns în mijlocul așa-zisei creștinătăți! De aceea toți care iubesc pe Hristos să se depărteze de acești reprezentanți ai teologiei moderne, chiar dacă aceștia afirmă că sunt creștini.

Ioan, apostolul iubirii, ne dă atenționări serioase, să nu primim pe astfel de învățători, și nici să nu avem nimic a face cu ei. »Oricine merge înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele.« (2 Ioan versetele 9-11).

Domnul Isus Hristos Și-a clădit Biserica Sa pe acea mărturisire adevărată a lui Petru, pe care i-a descoperit-o Tatăl, atunci când a spus: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu« (Matei 16,16). Deci dacă cineva nu mărturisește pe Domnul Isus Hristos ca Fiu al Dumnezeului celui viu și nu crede în El ca fiind o Persoană divină și nici în lucrarea Sa de răscumpărare, în mod evident nu aparține Bisericii lui Hristos și nu este un creștin adevărat, chiar dacă el este un stâlp sau un învățător în una din marile denominațiuni creștine.

Drept urmare nu se cuvine aceluia care iubește pe Domnul Isus să aibă a face cu astfel de oameni sau cu vreo comuniune de persoane sau corporativă.

În același timp noi să păzim unitatea Duhului împreună cu toți aceia care iubesc cu sinceritate pe Domnul Isus – suntem datori să-i iubim și să-i primim. Domnul să ne păzească în harul Său să ocupăm o poziție neutră față de rău sau să avem vreun fel de părtașie cu aceia care dezonorează Numele Domnului nostru preamărit, ori prin comportarea lor ori prin principiile moderne păcătoase.

Pe de altă parte, să fim păziți de un duh îngust și sectant! Să iubim pe toți copiii lui Dumnezeu, și pe aceia care au puțină înțelegere cu privire la drepturile și responsabilitățile lor în Hristos Isus.

»Iar pe cel slab în credință primiți-l, însă nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice«. »Iar noi, cei tari, suntem datori să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să placă aproapelui său spre bine, pentru zidire.« »Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Hristos, spre gloria lui Dumnezeu« (Romani 14,1; 15,1-2.7).

Șapte însușiri ale unității

Versetul 4: »Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre;«

Apostolul ne arată în acest verset și în următoarele două versete șapte însușiri ale unității.

În versetul 4 avem trei însușiri, care se ocupă cu prima parte a unității. În versetul 5 avem partea a doua, care constă de asemenea din alte trei însușiri ale acestei unități. În versetul 6 avem în sfârșit partea a treia, care întregeste cele șapte însușiri.

»Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre« (versetul 4). Acesta este primul cerc, în care nu poate intra nimeni în afară de credincioșii adevărați, cei născuți din nou și cei care au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței. Singurul trup se compune din toți cei care au fost spălați în sângele prețios al lui

Hristos și au devenit proprietate a Lui, fiind uniți cu El prin Duhul Sfânt și au devenit mădulare ale trupului Său. »Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădulare, ... așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădulare unii altora« (Romani 12,4-5).

»... un Duh« - Duhul Sfânt, prin care am fost botezați pentru a alcătui un trup și prin aceasta am devenit mădulare ale trupului lui Hristos; »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh« (1 Corinteni 12,13).

»După cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre«. Toți credincioșii adevărați au această speranță a revenirii Domnului nostru Isus Hristos, și apoi să fie pentru totdeauna la El și să fie ca El, »căci Îl vom vedea cum este«. Apostolul s-a referit deja în capitolul 1 al scrisorii noastre (versetul 18) la speranța chemării noastre, acolo el spune: »ce este speranța chemării Lui«, aceasta înseamnă că Dumnezeu este Cel care cheamă, și El este și »speranța chemării noastre«, deoarece noi suntem cei chemați.

Versetul 5: »un singur Domn, o singură credință, un singur botez;«

Acest verset conține partea a doua sau al doilea cerc al acestei unități; și acest cerc este mai mare decât primul. El include nu neapărat numai pe credincioșii adevărați, ci și pe aceia, care mărturisesc credința în Hristos și au fost botezați, fără să fie cu adevărat născuți din nou.

»Un singur Domn« - Domnul Isus Hristos, este Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat va găsi satisfacția sufletului său în recunoașterea Lui ca Domn și Stăpân și înaintarea în ascultarea din inimă de El, primind voia Lui ca »bună și desăvârșită«.

Hristos este Mântuitorul nostru, da, mai mult chiar, El este Domnul și Stăpânul nostru. Tocmai realizarea drepturilor Sale la domnie asupra noastră și asupra tuturor alor Săi este imboldul puternic pentru a păstra unitatea Duhului prin legătura păcii. Însă numirea titlului „Domn” a fost preluată și de aceia care Îl mărturisesc ca Domn fără să fie născuți din nou. La astfel de oameni se referă cuvintele Domnului din Matei 7,21-23: »Nu oricine Îmi zice „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! Nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe minuni?” Și atunci le voi spune deschis: „Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii”.

Ziua aceea va face cunoscut pe toți aceia care au recunoscut domnia lui Hristos. Este adevărat, ce periculos și îngrozitor va fi pentru aceia care mărturisesc pe Hristos, dar nu sunt creștini adevărați. Va veni timpul, când »orice limbă va mărturisi, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn« (Filipeni 2,11). Și cei pierduți și Satan și demonii lui vor trebui să mărturisească, când vor fi constrânși să se supună sentinței Lui, care îi va alunga pentru veșnicie în iazul de foc.

»O credință« - Singurul drum, pe care se obține viața veșnică și pe care se poate ajunge pe terenul harului, este, să crezi simplu în Domnul Isus Hristos. Odată noi am fost morți spiritual, dar când am crezut în Domnul Isus, am fost strămutați din moarte la viață, aceasta înseamnă, am primit viața veșnică. Dar aici »o credință« înseamnă credința creștină, „credința generală” a creștinătății mărturisitoare, spre deosebire de credința iudaică și credința slujirii la idoli a păgânilor.

»Un botez« - acesta nu se referă la botezul Duhului Sfânt; căci acesta este ce am găsit în versetul anterior în expresia »un Duh«, în Duhul Sfânt. Ceea ce vrea să spună aici este botezul cu apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt – botezul creștin, spre deosebire de botezul lui Ioan Botezătorul și botezurile sau spălările iudeilor (compară cu Faptele Apostolilor 2,38; 10,48 și Matei 3,6; Evrei 6,2).

În Faptele Apostolilor 8,13 citim că Filip a botezat pe Simon vrăjitorul, atunci când acesta a mărturisit credința în Hristos, dar curând a devenit vizibil că el nu era nicidecum un credincios.

Un cerc și mai mare

Versetul 6: *»... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți.«*

Ajungem la al treilea cerc din această unitate – unul mult mai mare ca cele anterioare. Este privilegiul adevăraților credincioși să cunoască pe Dumnezeu ca Dumnezeul lor și Tatăl lor, și chiar dacă în această cunoaștere găsesc pace și adevărata satisfacție a inimii lor, vedem totuși aici pe de altă parte pe Dumnezeu ca Stăpân și Domn, care are drept asupra tuturor oamenilor, asupra creaturilor Sale.

Este adevărat, El este Dumnezeul tuturor oamenilor, »Dumnezeul duhurilor oricărei cărnii« (Numeri 27,16). El este atât Dumnezeul celor care Îl cunosc și cred în El, cât și Dumnezeul celor care nu-L cunosc, ci adoră nenumărați idoli. »... că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El« (1 Corinteni 8,4b-6).

Noi credem într-un »singur Dumnezeu«, și nu în mai mulți, așa cum fac păgânii; noi credem într-un »singur Dumnezeu și Tată al tuturor« în sensul că El este Urzitorul și Creatorul tuturor.

Acest adevăr nu-l cunoșteau iudeii în perioada Legii, căci ei gândeau, că Dumnezeu este numai pentru ei, și nu ar fi pentru toată omenirea; ei nu L-au cunoscut nici ca Tată în sensul binecuvântat în care Îl cunosc credincioșii din timpul Noului Testament. »Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copiii ai lui Dumnezeu.« (Romani 8,15-16). Dumnezeu, Tatăl, care este singurul Dumnezeu și Tată »tuturor« (căci El i-a creat pe ei toți), se îngrijește de creaturile sale, chiar dacă ele Îl tăgăduiesc. »Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți« (Matei 5,45).

El este Cel care »dă tuturor viața și suflarea și dă toate«. »Pentru că și noi suntem neam al Lui« (Faptele Apostolilor 17,28). (»Și noi suntem neam al Lui« nu înseamnă că toți oamenii ar fi copiii ai Lui, aceasta înseamnă, că ar fi născuți de sus, ar fi născuți din nou, ci că ei toți sunt creaturile Lui și au rezultat din mâna Lui, și că El Se îngrijește de ei și este interesat de ei).

Și așa după cum El este Dumnezeu și Tatăl tuturor, tot așa El este »peste toți și prin toți«. Cu alte cuvinte, El este Proprietarul de drept și Domn al întregii creații, care a fost adusă la existență prin El și tot prin El continuă să existe. »Și în noi toți« - aceasta este privilegiul exclusiv pentru cei cu adevărat credincioși; căci dacă Dumnezeu este singurul Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți, atunci El este și în toți credincioșii adevărați, în copiii Săi. De aceea apostolul nu spune aici „în toți”, ci »în noi toți«. Vedem astfel clar diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu cu lumea în totalitatea ei și lucrarea Sa cu copiii Săi. »În noi toți« - El nu este numai deasupra noastră și prin noi în sensul a-tot-prezenței Sale în întreaga creație, ci El este și în noi într-un mod personal cu totul deosebit. Ah, cât este de minunat!

Vedem astfel în studiul nostru asupra acestei unități înșeptite pe Dumnezeu triunitar la lucru pentru noi și în noi, pentru ca unitatea Duhului să poată fi păstrată în legătura păcii. În versetul 4 vedem pe Duhul Sfânt, pe »singurul Duh«, în versetul 5 pe Domnul Isus, pe »singurul Domn«, și în versetul 6 pe Dumnezeu, Tatăl – pe »singurul Tată«.